

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. [...] Spółki z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko [...] C. Spółce z o.o. z siedzibą
w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600,- (trzy tysiące
sześćset) złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu apelacji powódki A. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 marca 2014 r., Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 15 stycznia 2015 r. zmienił tamten wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego [...] C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 464 278 złotych z odsetkami, oddalił apelację w pozostałym zakresie i zasądził koszty postępowania. Uwzględniając powództwo Sąd Apelacyjny uznał za dowiedzione roszczenia strony powodowej mające podstawę w art. 224 § 2 w związku z art. 225 k.c., szczegółowo to uzasadniając i wykazując także, w jakim zakresie apelacja nie jest zasadna.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów postępowania, tj. art. 141 § 3 i art. 149 § 2 w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c., co skutkuje nieważnością postępowania z uwagi na pozbawienie pozwanej spółki możliwości obrony swych praw. Ponadto naruszenie dotyczy art. 141 § 3 i art. 149 § 2 oraz art. 479¹² § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 1) i 3) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona powodowa wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398¹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca powołuje się na nieważność postępowania oraz na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nieważność postępowania zachodzi, według pozwanej na skutek naruszenia art. 141 § 3 i art. 149 § 2 k.p.c., przez co doszło do pozbawienia strony

pozwanej możliwości, oznaczonej jako pełna, obrony jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Na tych samych argumentach opiera się odwoływanie do oczywistej zasadności skargi, z dodatkowym wskazaniem na naruszenie w zaskarżonym wyroku art. 479¹² § 1 k.p.c.

Jednakże podnoszenie nieważności postępowania jest poparte okolicznościami, które na to wcale nie wskazują. Skarżąca powołuje się na to, że została pozbawiona możliwości obrony swych praw przez kierowanie przez Sąd zawiadomień o terminach rozpraw oraz oględzinach sprzętu komputerowego, o korzystanie z którego bez podstawy prawnej chodziło w sprawie, wyłącznie do jednego pełnomocnika pozwanej, podczas gdy była ona reprezentowana przez dwóch pełnomocników.

Jak trafnie zwraca uwagę powódka w odpowiedzi na skargę, zarzut nieważności postępowania odnosi się do postępowania przed sądem pierwszej instancji. Nieważność ta, jak wynika z uzasadnienia skargi przenosi się na postępowanie przed drugą instancją, stąd wnioski skargi kasacyjnej. Należy zatem zwrócić uwagę na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego i popierające je poglądy doktryny, że przyjęcie skargi do rozpoznania dotyczy nieważności postępowania tylko przed sądem drugiej instancji. Stanowisko to w rozpoznawanej sprawie potwierdza nie podniesienie zarzutu nieważności w apelacji, a dopiero w skardze kasacyjnej. Z ustaleń wynika, że w sprawie ustanowiony był pełnomocnik w osobie radcy prawnego, a drugi pełnomocnik - adwokat nie interesował się właściwie sprawą przez dziewięć lat. Nie można więc do nieinformowania o czynnościach procesowych jednego z pełnomocników, na co nie zwracał uwagi jego mocodawca przez wiele lat przykładać tak drastycznych skutków, jakie stanowi nieważność zakończonego prawomocnie w drugiej instancji postępowania sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., II CZ 134/05).

Należy również wskazać na orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym podkreśla się wyjątkowość uznania, że strona została pozbawiona obrony swych praw, wtedy gdy niemożność obrony była całkowita i bezwzględna, a to nie zachodzi w razie zawiadamiania o czynnościach procesowych tylko jednego z kilku pełnomocników (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2014 r.,

I CSK 618/13, nie publ.). Tak więc nie zostało wykazane spełnienie przesłanek do przyjęcia skargi określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Do takiego samego wniosku należy dojść analizując motywy twierdzenia strony pozwanej o oczywistości skargi. Skoro opiera się w zasadzie na tych samych argumentach, które miały dowodzić nieważności postępowania, a tej nieważności nie ma, to trudno stwierdzić oczywistość skargi. Skarżąca zupełnie pominęła utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, który w licznych orzeczeniach wskazał, co oznacza oczywistość skargi i kiedy można uznać, że wymaga ponownego zbadania strona prawna prawomocnego orzeczenia sądowego w drodze nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, gdyż bez bliższej analizy prawnej *prima facie* jest to dostrzegalne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.). Przyczyny, które wskazuje skarżąca w uzasadnieniu skargi, ponieważ nawet nie w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie, nie dają podstaw do uznania za wykazane spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.